

**Kwaak!**



Een glibberig avontuur

# Kwaak!



Liesbeth  
van Binsbergen  
Illustraties Wendelien van de Erve

Ĵ/columbus



*Kwaak!*

*Een glibberig avontuur*  
Deel 2 in de serie De Dieno's  
Liesbeth van Binsbergen

ISBN 978-90-8543-570-9  
ISBN e-book 978-90-8543-591-4  
NUR 283

*Illustraties binnenwerk en omslag:* Wendelien van de Erve

 wendelienvandeerve

*Boekverzorging:* Buitenspel, Meppel

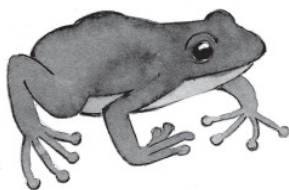
© 2024 UITGEVERIJ COLUMBUS - LEEUWARDEN  
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Columbus is onderdeel van Jongbloed Christelijke Media.

[jongbloedmedia.nl](http://jongbloedmedia.nl)

# Inhoud

1. Weg met dat beest! .....	7
2. De paddenbrigade .....	14
3. Modderman .....	22
4. De hut .....	28
5. Een vies luchtje .....	34
6. Een vondst .....	41
7. Kauwgomkikker .....	48
8. Tuinkikker.....	54
9. Verboden toegang .....	61
10. Waag het niet!.....	68
11. Pech.....	73
12. Een sleuteltje .....	78
13. Vermist.....	87
14. Tot volgend jaar! .....	96





# 1 Weg met dat beest!

**K**ijk! Daar zit er één!' De hele klas rent naar het raam en iedereen roept door elkaar.

Het lijkt wel een kippenhok, denkt Jonas.

'Waar dan?'

'Een echte?'

'Hoe kan dat? Er is hier helemaal geen water!'

Yuna springt boven op de tafel van Thijs die met zijn lange armen naar buiten wijst.

'Ik zie niks!'

'Ik ook niet!'

'Doe dat raam dicht, straks komt-ie binnen!'

'Ik zie niks. Zeg dan waar!'

Ineens horen ze Thijs grinniken. 'Twee april!'

Yuna knijpt haar ogen tot spleetjes. 'Ik zei toch al dat het niet kon? Juf vertelde net dat kikkers ...'

Jonas draait zich om. Waar is juf Kim? Huh? Ze zit boven op haar bureau! En waarom houdt ze haar handen voor haar ogen?

'Juf is bang!' roept Puck.

Jonas komt dichterbij. Hun juf zit helemaal in elkaar gedoken, boven op het natuurboek. Haar zwarte schoenen raken bijna het pennenbakje. Jonas tikt op haar schouder.

'Weg!' gilt juf. 'Weg met dat beest!' Haar schoen schiet uit, het bakje klettert op de grond.



Geschrokken springt Jonas achteruit, zijn hoofd botst tegen het digibord. ‘Au!’

‘Het was een grap, juf’, hoort hij Thijs zeggen. ‘Er was geen kikker.’ Heel langzaam haalt juf Kim één voor één haar handen van haar gezicht. ‘Echt niet?’

‘Echt niet.’

Er klinkt een diepe zucht. ‘Eh ... oké dan. Gaan jullie allemaal weer zitten?’

Jonas raapt de pennen van de grond en zet het bakje terug op de plaats waar het hoort.



‘Dank je wel’, mompelt juf. Ze kijkt nog steeds alsof ze een spook heeft gezien, denkt Jonas, terwijl hij naar zijn stoel loopt.

‘U was bang, hè’, zegt Merel.

Juf Kim knikt. ‘Ja, ik dacht dat het over was, maar helaas.’

‘Wie is er nu bang voor een kikker!’ vindt Finn.

‘Ik dus’, geeft juf Kim toe.

Finn lacht. ‘Ze bijten niet, hoor. En ze zijn superklein!’

Juf Kim probeert de bladzijden van haar natuurboek glad te strijken. ‘Weet ik. Maar toch ben ik bang. Het komt denk ik door iets wat vroeger is gebeurd.’

‘Wat gebeurde er dan?’

‘We kampeerden op een camping aan een meer. Ik was denk ik een jaar of vijf. Op een avond, toen ik wilde slapen, sprong er een kikker op mijn luchtbed. Ik ben toen zó geschrokken! Sindsdien ben ik echt bang voor die beesten.’

‘Dat wist ik niet, juf’, mompelt Thijs.

Juf Kim kijkt hem aan. ‘Dat kon je ook niet weten, Thijs. Maar goed, laten we verder gaan waar we gebleven waren. Voor kikkers in boeken ben ik niet bang. Puck, wil jij voor ons lezen? Boven aan bladzijde twintig.’

Puck leest. *‘Kikkers worden geboren in het water. Als ze volwassen zijn leven ze verder op het land. Een kikker noemen we daarom een am... amfibie. Kikkers eten graag insecten. Als hun grote ogen iets lekkers zien vliegen, klappen ze met hun lange roltong hun prooi naar binnen.’*

‘Ieuw, insecten!’ Elin rilt.

‘Sommige mensen eten insecten’, weet Yuna. ‘Mijn tante eet meelwormen.’

‘Bluh’, roept Puck. ‘Geef mij maar een frikandel.’

Juf Kim tikt met haar ring op de tafel. ‘Zullen we verder lezen?’

Puck zoekt waar ze gebleven was. *‘Een kikker heeft veel vijanden. Reigers, ooievaars, ratten, egels, vossen, allemaal lusten ze wel een kikkertje. Oeh, ben ik blij dat ik geen reiger ben.’*

‘Mensen eten ook kikkers,’ weet Thijs, ‘ik zag dat een keer bij een restaurant. Kikkerbiljetjes.’

‘Hè bah!’ Puck trekt een vies gezicht. ‘Heb jij dat gegeten?’

Thijs schudt zijn hoofd. ‘Ik niet, ik kijk wel uit.’

Iedereen begint door elkaar te praten. Juf tikt opnieuw met haar ring.

Puck leest het laatste stukje. Jonas bekijkt het plaatje van de kikker naast de tekst. Het is een groene, met zwarte vlekjes. Zou het niet grappig zijn om zo’n beestje in zijn vijver te hebben?

‘Jonas, ruim jij je boek ook op?’

Juf Kim wacht tot niemand meer praat en alle tafels leeg zijn. ‘Ik wil jullie iets vertellen.’

Binnen tien tellen is het stil. ‘Zoals jullie weten is meester Tim hier maandag.’

‘Yes!’ juicht Thijs. Jonas kijkt naar het gezicht van hun juf. Niet leuk voor haar dat Thijs dit roept. Maar juf Kim glimlacht alleen maar. ‘Dat is inderdaad fijn, Thijs. Maar er komt nog iemand maandag.’

‘Wie?’ wil Puck weten.

‘Ssst!’ sist Yuna.

‘Jullie krijgen een nieuwe klasgenoot. Het is een meisje en ze heet Irina. Een heel mooie naam, want het betekent vrede. Maar

in haar land is het geen vrede. Daarom is ze met haar moeder en haar broertje naar Nederland gevlucht. Eerst heeft ze in een speciale klas gezeten om de taal een beetje te leren, maar nu komt ze op onze school.'

'Kan ze wel normaal praten dan?' vraagt Thijs.

Juf Kim knikt. 'Als je daarmee bedoelt dat ze Nederlands kan, ja, dat kan ze best aardig. Ze verstaat in ieder geval al veel, en dat is knap. Het spreken is soms nog wel lastig. Maar hoe meer jullie met haar praten, hoe beter ze het leert. Alleen, begin niet met haar over de oorlog. Daar praat ze namelijk niet graag over. Haar vader is nog in hun land om te vechten.'

Een vader die soldaat is, denkt Jonas. Dat lijkt stoer, maar als het oorlog is ... In een boek is oorlog leuk en spannend, in een game ook, maar in het echt? Nee, hij snapt wel waarom dat meisje er niet over wil praten.

'Nu winnen de meiden', bromt Finn. 'Niet leuk.'

Er trekt een diepe rimpel in het voorhoofd van juf Kim. 'Wat bedoel je, Finn?'

'Nou, eerst was het precies gelijk: twaalf jongens en twaalf meiden. Maar nu wordt het dertien tegen twaalf.'

Thijs steekt zijn vuist omhoog en laat zijn spierballen zien. 'Maar wij zijn toch lekker sterker.'

Juf Kim schudt haar hoofd. 'Wat jullie zeggen klopt niet helemaal. Want jullie hebben meester Tim niet meegerekend. Als je hem erbij telt is het dertien tegen dertien, dus precies gelijk.'

Ze kijkt de klas rond. 'Ik denk dat ik haar naast jou zet, Yuna. Dat lijkt me een heel geschikt plekje.'

Yuna pakt haar jas van de kapstok. ‘Leuk, een nieuw meisje.’  
‘Mm’, mompelt Jonas. Hij kijkt op zijn horloge. Kwart over drie. Bijna iedereen is al weg, de gang is stil en leeg. Als Yuna klassendienst heeft wacht hij meestal, zodat ze samen naar huis kunnen lopen. Ze wonen bijna naast elkaar.

‘Hé, waar is mijn tas? Heb jij die?’

Nee, tuurlijk niet, wat moet hij nou met een roze rugtas met bloemetjes. ‘Misschien ligt-ie nog in de klas?’

Hij loopt achter Yuna aan het lokaal in. Ja hoor, de tas hangt gewoon nog aan haar stoel. Naast haar tafel staat al een nieuw tafeltje. Voor hoe heet ze ook alweer, het nieuwe meisje. Vrede.

Yuna hangt haar tas op haar rug. ‘Kom, we gaan.’

‘Hoe was het op school?’ vraagt zijn vader ’s avonds onder het eten. Jonas vertelt van juf Kim en de kikkergrap van Thijs.

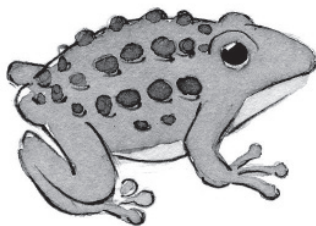
Zijn moeder schudt haar hoofd. ‘Arme juf. Gelukkig voor haar was het geen echte.’

Zijn vader pakt zijn telefoon. ‘Je zou best een kikker of een pad tegen kunnen komen, want ze zijn ontwaakt uit hun winterslaap. Vandaag zag ik nog een berichtje voorbijkomen van de paddenbrigade.

Ze zoeken meer vrijwilligers die willen helpen bij de paddentrek.’

‘Paddentrek?’ vraagt Jonas.

Zijn vader knikt. ‘Ja, na de winter trekken de padden van het bos naar het water om daar te paren en eitjes te leggen. Om er te komen moeten ze een weg oversteken. Mensen helpen hen om veilig naar de overkant te komen.’



‘Wat voor mensen?’

‘Iedereen die maar helpen wil. Ik denk dat ik me ook opgeef.’

Jonas veert omhoog. ‘Mag ik mee?’

Zijn vader scrollt over het scherm.

‘Even kijken wanneer het is.’

Vrijdagavond acht uur.’

‘O, dat is morgen al!’

‘Acht uur?’ vraagt zijn moeder. ‘Dan is het donker!’

‘Dat is ook de bedoeling,’ legt Jonas’ vader uit, ‘want padden komen pas in beweging als het begint te schemeren.’

Zijn moeder houdt haar hoofd schuin. ‘Maar dan wordt het wel laat ...’

Zijn vader legt zijn telefoon op de tafel. ‘Het is vrijdag hè. We kunnen uitslapen de volgende morgen.’ Hij knipoogt.

‘Oké,’ zegt zijn moeder, ‘als je maar niet denkt dat ik ook meega.’

Zijn vader lacht. ‘Nee hoor, jij mag thuisblijven.’

‘Mag Yuna ook mee?’

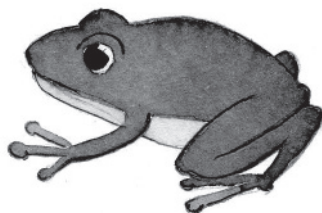
‘Van mij wel, ik denk dat ze blij zijn met iedereen die wil helpen.’

‘Yes!’ Jonas springt van zijn stoel. ‘Gaan we alleen padden vangen?’

‘Ook kikkers,’ antwoordt zijn vader, ‘en salamanders. We gaan op amfibiejacht. Zoek maar vast een zaklamp. En een emmer.’

‘Dat kan morgen wel’, vindt zijn moeder.

Morgen, denkt Jonas, was het maar vast zover.



## 2 De paddenbrigade

‘Gaan we al?’ Ongeduldig slaat Jonas met de emmer tegen zijn benen.

Zijn vader pakt zijn telefoon van het aanrecht. ‘Bijna.’

Yuna schijnt met haar zaklamp in Jonas’ ogen. ‘Dit is een superlamp. En ik heb ook handschoenen mee. Kijk.’

‘Durf je ze niet met je blote handen te pakken?’

‘Tuurlijk wel, alleen ...’

‘Alleen wat?’

‘Padden kunnen een ziekte overbrengen volgens mijn moeder.’

‘Huh? Is dat waar, pap?’

Zijn vader knikt. ‘Maar je kunt ook gewoon goed je handen wassen.’

‘Ik doe het toch liever zo’, zegt Yuna, terwijl ze haar handschoenen aantrekt.

Zijn vader rammelt met de sleutelbos. ‘Gaan jullie mee?’

Buiten is het al schemerig. Jonas en Yuna kruipen op de achterbank.

Ze rijden hun woonwijk uit en komen op een drukker weg.

‘Ken je die mop van die kikkers in de achtbaan?’ vraagt Yuna.

‘Nee?’

‘Er zaten twee kikkers in de achtbaan. Zegt de ene kikker tegen de andere: “Voel je je wel goed?” Zegt de andere kikker: “Jawel hoor. Hoezo?” “Nou, je ziet een beetje groen.”’

Jonas lacht. ‘Er zijn ook bruine kikkers. En blauwe, maar die zijn meestal giftig.’

‘Leven die gifkikkers hier?’

‘Nee. Alleen in de jungle volgens mij.’

‘O. Gelukkig.’

Zijn vader slaat af, ze hobbelen over een klinkerpad. ‘Hé, kijk daar!’ Jonas wijst naar een verkeersbord in de berm. Een driehoekig bord met een rode rand. *Pas op. Paddentrek* staat eronder.

‘Waarom moet je oppassen? Is het gevaarlijk?’ vraagt Yuna.

De vader van Jonas rijdt een parkeerplaats op. ‘Niet voor ons, wel voor de padden. Daarom worden automobilisten gewaarschuwd om niet al te hard te rijden.’

‘O zo’, mompelt Yuna. ‘Ik dacht al.’

Jonas steekt plagend zijn tong uit. ‘Ben je bang?’

‘Tuurlijk niet. Juf Kim, die was pas bang. Ze was net een opgerolde egel hoe ze op haar bureau zat.’

Juf Kim een egel? Jonas grinnikt.

‘Ik ken ook nog een mop van een egel’, gaat Yuna verder.

‘Vertel.’

‘Er lopen twee tandenstokers door het bos. Komt er een egel voorbij. Zegt de ene tandenstoker tegen de andere: “Ik wist niet dat hier een bus reed.”’

Jonas proest het uit. Yuna is soms echt een wandelend moppenboek.

‘Kijk,’ zegt zijn vader, ‘we zijn niet de eersten.’

In het licht van een lantaarnpaal staan een man en een vrouw, ze dragen gele hesjes. ‘Moeten wij die ook aan?’ vraagt Jonas, als ze uitgestapt zijn.